

[Erhard Jakobsen.]

statsbudget og på valutabalancen. Det kan sætte liv i England, i Frankrig, det kan sætte øget humør i tyskerne, og så kan vores økonomi få fordel deraf.

Men jeg siger ikke dermed, at det er ligegyldigt, hvad vi gør. Vi skal netop passe ekstra på ikke at gøre noget forkert, men vi må ikke fremstille det over for vælgerne, som om vi kunne gøre noget, der var så rigtigt, at vi derved uafhængigt af hele den øvrige verden klarede vores egen situation. Over for det, man til stadighed vender tilbage til: ja men det er jo lige meget, hvad I laver, det nytter ikke, svarer vi: nej, men det siger vi jo heller ikke det kan. Vi siger, at det gør det i hvert fald ikke ringere, det gør det en lille smule bedre. Vi er nødt til at gøre det, men ingen kan i ramme alvor forsøge at bilde vælgerne ind, at det nytter i den forstand, at vores situation, som vi har været i i 5-6 år, ændres fundamentalt, og at alt på én gang bliver bedre.

Med hensyn til en lang række af de ting, man ser debatten ført om, må man jo erkende, at debatten er nytteløs. Det nytter f. eks. ikke noget at fastslå, at det er uheldigt med de høje understøttelser. Hvem i alverden tør reducere dem? Hvem tør tage ansvaret for, at 100.000-120.000 mennesker eventuelt kommer i den situation, at de må sælge deres hus, fordi de ikke kan klare det? Hvem tør tage ansvaret for det? Vi har ikke ansvaret for arbejdsløsheden, men vi har ansvaret for, at mennesker, der er ramt af arbejdsløsheden, ikke lider økonomisk ruin. Man kan diskutere, hvor uheldigt det er, at samtidig med at der er så mange tusinde ledige stillinger, så er der så mange tusinde arbejdsløse. Man kan diskutere det, man kan nævne det, man kan lave store numre ud af det, men der er bare ikke meget at gøre ved det. Det synes jeg man skal tage til efterretning.

De lavtlønnede er vel nok dem, der mest hyklerisk er blevet udnyttet i diskussionen. Hvad er sandheden dér? Hvis vi tvinger arbejdsgiverne til at betale såkaldt lavtlønnede mere, end det efter arbejdsgivernes kalkuler kan betale sig, hvad bliver så resultatet? Det bliver, at en arbejdsgiver, der hidtil har benyttet én maskine og 30 mænd, i stedet for benytter en meget større og dyrere maskine og så kun 15 mand. Altså det, vi forærer den lavtlønnede som følge af, at vi presser hans løn højere op, end profitraten, eller hvad de fine ord

hedder, kan klare, det bliver i dette samfund, at den lavtlønnede i stedse højere grad udsættes for arbejdsløshed. Er det ikke bl. a. det, der er sket med de kvindegrupper, der har opnået ligeløn? Er det ikke en af grundene til, at man mener at kunne konstatere, at kvinder i stigende grad bliver arbejdsløse i forhold til mænd? Er det ikke, at arbejdsgiveren suggere- rer, at det er dyrere at have kvinder end mænd, alt andet lige, og så reagerer de derefter? Vi kan ikke komme med nemme løsninger her.

Lad mig så også behandle et af mine og hr. Ømanns kælebørn, nemlig de arbejdsfri indtægter, dette hykleriske og forlorne udtryk. Det går f. eks. på parcelhuse.

For det første er det ikke indtægter. En mand, hvis hus er steget, uden at han har noget som helst ønske om at sælge det, han har da ikke nogen øget indtægt i den anledning. Låneloft osv. skal nok sætte sine grænser dér. Han har da ingen øget indtægt, og hvad han har ud af sit parcelhus, er i hvert fald ikke arbejdsfrit. Jeg tror ikke, der er mange parcelhusejere, der ikke på et eller andet tidspunkt med samt deres kone og deres familie har måttet præstere et betydeligt arbejde for det første for at erhverve huset, dernæst for at beholde det, og nu, når de bliver ældre, så måske oven i købet et endnu større arbejde for overhovedet at kunne beholde det. Man tør nok sige, at det ikke er arbejdsfrit, ej heller er det indtægter. Hvad er det så for et forlorent og hyklerisk udtryk at bruge i den forbindelse?

Her er der lige en ting, jeg vil drage frem. Det har været til megen morskab, også for visse parcelhusejerrepræsentanter, at fortælle om centrum-demokraternes troløshed over for parcelhusejerne. I den forbindelse glemmer man helt at fortælle, hvad andre partier egentlig gjorde. Jeg skal bare minde om, at da centrumdemokraterne her i folketinget fremsatte forslag om at afskaffe ejendomsskatte, stod vi alene. Da vi fremsatte forslaget om at afskaffe skat af overskud på fast ejendom, blev vi nærmest gjort til grin. Senere er der et andet parti, der har taget det op, og det hilser vi med tilfredshed. Der var ingen forståelse. Hvor er de partier, der ikke har støttet disse krav, i forhold til parcelhusejerne?

Da vi så fik ring i næsen i forbindelse med musefældeklousulen og alt det andet, ja, så havde vi helt svigtet parcelhusejerne. Dér vil jeg gerne afsløre noget - og jeg bliver nødt til at bede ministeren om i dette tilfælde at bekræfte,